

Sygn. akt V Ca 1130/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>Sędzia Maria Dudziuk</i>

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2020 r. w Warszawie
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa T. L.
przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.
o zapłatę
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie
z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt II C 159/19

oddala apelację.

V Ca 1130/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2019r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo T. L. skierowane przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 400 euro z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 lipca 2018r. do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

W apelacji podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 7 pkt. 1 lit. B i art. 3 pkt. 3 Rozporządzenia nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w zw. z punktem 2.2.2. zawiadomienia Komisji zawierającej wytyczne interpretacyjne dotyczące Rozporządzenia, jak również zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 328 § 2 kpc poprzez nieodniesienie się w treści uzasadnienia do pisma procesowego strony powodowej.

Sąd Okręgowy mając na uwadze treść art. 505¹³ § 2 kpc zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty nie mogą skutkować zmianą bądź uchyleniem zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne zarówno dokonane przez Sąd I Instancji ustalenia faktyczne, jak i prawną ocenę tych ustaleń wskazaną w pisemnych motywach orzeczenia.

Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w apelacji Sąd Okręgowy nie znajduje uzasadnienia dla uznania, iż Sąd I Instancji uchybił treści art. 7 pkt. 1 lit b Rozporządzenia Nr 261/2004, bądź art. 3 pkt. 3 tego Rozporządzenia w zw. z pkt. 2.2.2. wytycznych interpretacyjnych dotyczących rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (zwane dalej „wytyczne”).

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z art. 19 Rozporządzenia Nr 261/2004 wiążące ono w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich. Co oznacza, iż zasadnie Sąd I Instancji, wobec podniesienia przez stronę pozwaną, iż sporny lot był nieodpłatny, a powód nie zaprzeczył tej okoliczności i nie wykazał, iż lot był odpłatny bądź też, że był pasażerem posiadającym bilet wydany przez przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego, zastosował wprost art. 3 ust. 3 Rozporządzenia Nr 261/2004.

Przepis ten nie pozostawia bowiem żadnych wątpliwości, iż Rozporządzenie nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie.

Bez znaczenia w sprawie pozostaje treść wytycznych, które w ocenie Sądu Okręgowego rozwiewają jedynie wątpliwości co do rodzaju taryf zniżkowych, o których mowa w treści art. 3 ust. 3. Punkt 2.2.2. wytycznych stanowi: „Brak stosowania rozporządzenia do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenie nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Przepisem tym objęte są specjalne taryfy oferowane przez przewoźników lotniczych ich personelowi. Natomiast, zgodnie z art. 3 ust. 3, rozporządzenie ma zastosowanie do pasażerów podróżujących na podstawie biletów wydanych jako nagrody w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego.”

Przytoczona powyżej interpretacja zawarta w wytycznych nie zawiera żadnej definicji czy też wykładni sformułowania „pasażerów podróżujących bezpłatnie” bowiem uznać należy, że sformułowanie to jest jasne i nie wymaga wyjaśnienia. W ocenie Sądu II Instancji wytyczne obejmują wyłącznie sformułowanie „pasażerów podróżujących na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie”. Wyjaśniają one, iż chodzi o specjalne taryfy oferowane przez przewoźników lotniczych ich personelowi.

W efekcie przyjąć należy, że Rozporządzenie Nr 261/2004 nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie oraz do pasażerów podróżujących na podstawie specjalnej taryfy oferowanej przez przewoźników lotniczych ich personelowi. Przy czym należy mieć na względzie, że czym innym jest przelot bezpłatny, a czym innym przelot na podstawie specjalnej taryfy. To ostatnia bowiem może wiązać się np. z symboliczną odpłatnością.

Z tych względów poszukiwanie przez powoda uzasadnienia dla przerzucenia ciężaru dowodu w niniejszym procesie na stronę pozwaną jest niezasadne. Pozwany bowiem nie twierdził, że powód odbył lot na podstawie specjalnej taryfy zaferowanej przez niego swojemu pracownikowi (powodowi), a twierdził, że powód odbył lot bezpłatny.

W konsekwencji, zasadnie wskazał Sąd I Instancji, iż to powód nie sprostał spoczywającemu na nim ciężarowi dowodzenia faktów. To powód bowiem zobligowany był wykazać, że wbrew twierdzeniom pozwanego zapłacił za lot i nie był on bezpłatny.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu, w szczególności tych, które są w sprawie sporne. Co prawda reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69). Należy jednak mieć na względzie to, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat), co jest o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide: wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle brzmienia przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. nie powinno budzić zastrzeżeń stwierdzenie, iż to rolą powoda było wykazanie w tym postępowaniu, że zapłacił za lot i nie był on bezpłatny wobec podniesienia tego rodzaju zarzutu przez stronę pozwaną. Nie sposób bowiem przyjąć, że to pozwany winien był przedstawić dowody na okoliczność, że powód nie zapłacił za przelot. Jedyne dowód na odparcie tego twierdzenia do dowód uiszczenia zapłaty za lot.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie dostrzegł powodów, by kierować zapytanie prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Nie znajdując również uzasadnionych podstaw do uwzględnienia apelacji orzeczono o jej oddaleniu na mocy art. 385 kpc.